

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 515/2021
12.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Дубравке Дамјановић, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Биљане Десница-Петровић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К-974/2018 од 08.09.2020. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 12/21 од 17.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 12.05.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Биљане Десница-Петровић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К-974/2018 од 08.09.2020. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 12/21 од 17.02.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К-974/2018 од 08.09.2020. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 8 (осам) месеци. Оштећени ББ је са имовинскоправним захтевом упућен на парницу. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати Основном јавном тужилаштву у Новом Саду износ од 3.040,00 динара, а Основном суду у Новом Саду износ од 39.626,51 динар, а све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду КЖ1 12/21 од 17.02.2021. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Новом Саду и бранилаца окривљеног АА, адвоката Данета Кораћа, адвоката Ане Дринчић и адвоката Биљане Десница-Петровић, па је потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду К-974/2018 од 08.09.2020. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА, адвокат Биљана Десница-Петровић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд уважи поднети захтев, те да укине у целости пресуде Основног суда у Новом Саду К-974/2018 од 08.09.2020. године и Вишег суда у Новом Саду КЖ1 12/21 од 17.02.2021. године или само другостепену пресуду, као и да на основу члана 488. став 2. ЗКП обавести браниоца и окривљеног о седници већа како би истој присуствовали.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се према одредбама ЗКП не могу заснивати и то на исказу сведока ВВ датом на главном претресу од 04.04.2019. године, а која је привилеговани сведок јер је у време извршења предметног кривичног дела живела у ванбрачној заједници са окривљеним, а што произилази из пресуде Основног суда у Новом Саду К.бр.772/2016 од 03.03.2017. године којом је окривљени осуђен због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. КЗ за догађај који се десио дана 20.11.2015. године, што је само један дан након предметног критичног догађаја. По ставу браниоца наведени исказ сведока ВВ је незаконит из разлога јер она као привилеговани сведок није од стране суда на главном претресу од 04.04.2019. године, пре њеног испитивања, питана и није упозорена на могућност ослобођења од дужности сведочења, а што је суд био дужан да учини сходно одредби члана 94. став 3. ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, из списка предмета и то записника о главном претресу одржаном дана 04.04.2019. године јасно произилази да је сведок ВВ, а која је пре почетка њеног испитивања од стране судије питана да ли је у сродству са окривљеним АА, изричито изјавила да није ни у каквом сродству са окривљеним, нити да јој је окривљени ванбрачни супруг, те да је иста од стране судије упозорена у складу са одредбама чланова 95. и 401. ЗКП. Дакле, како из списка предмета произилази да сведок ВВ у време давања њеног исказа дана 04.04.2019. године не спада у категорију привилегованог сведока у складу са одредбом члана 94. став 1. тачка 1) ЗКП, то, супротно наводима браниоца окривљеног, суд није био дужан да исту сходно одредби

члана 94. став 3. ЗКП упозори на могућност ослобођења од дужности сведочења, због чега исказ сведока ВВ не представља незаконит доказ и суд је на њему могао засновати побијану правноснажну пресуду. Чињеница на коју у поднетом захтеву указује бранилац окривљеног и то да је сведок ВВ у време извршења предметног кривичног дела живела у ванбрачној заједници са окривљеним је без утицаја на другачије одлучивање, обзиром да однос наведен у тачки 1) става 1. члана 94. ЗКП треба да постоји у време када сведок даје свој исказ.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева као разлог његовог подношења само формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да суд није применио одредбе кривичног закона везано за урачунљивост окривљеног. Међутим, бранилац даље својим наводима суштински оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова везано за урачунљивост окривљеног. Ово имајући у виду да бранилац истиче да како из пресуде Основног суда у Новом Саду К.772/2016 од 03.03.2017. године произилази да је окривљени кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. КЗ извршио дана 20.11.2015. године (што је само један дан након предметног критичног догађаја) у стању битно смањене урачунљивости, јер је оболео и лечен је због психотичког поремећаја и поремећаја личности као трајног непсихотичког поремећаја, те да постоји узрочно-последична веза између извршеног кривичног дела и зависности од психоактивних супстанци, то је суд морао да по службеној дужности провери психички статус окривљеног и његову зависност од наркотика, а посебно урачунљивост окривљеног у време извршења предметног кривичног дела.

Како, дакле, бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 2. ЗКП), док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа везано за урачунљивост окривљеног, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у осталом делу захтева истиче и да се битна повреда одредаба кривичног поступка састоји у томе што суд у изреци пресуде наводи да је окривљени оштећеном нанео лаку телесну повреду у виду секотине у регији темена главе, док из лекарског извештаја за оштећеног од 19.11.2015. године који је суд извео као доказ произилази да је лекар који је критичног дана прегледао оштећеног у извештају констатовао раздеротину, чиме бранилац указује на противречност изреке пресуде и датих разлога, а осим тога бранилац истиче и да суд у образложењу побијане пресуде није дао оцену дела усменог изјашњења вештака др Горана Стојиљковића са главног претреса од 08.09.2020. године о разлозима због којих вештак није покушао да

непосредним прегледом оштећеног уочи заостале оживљене повреде, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а која повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Наводима браниоца окривљеног у којима се као незаконит доказ истиче налаз и мишљење вештака др Горана Стојиљковића се по налажењу овога суда не оспорава законитост овог доказа, јер се не наводи ни један конкретан разлог његове незаконитости, већ се заправо оспорава кредибилитет и стручност наведеног вештака имајући у виду да се у захтеву тврди да је наведени налаз и мишљење сачињен мимо правила струке судске медицине пошто вештак није непосредно прегледао оштећеног, а оспорава се и оцена суда о прихватљивости овог доказа и утврђено чињенично стање везано за место и механизам настанка повреде код оштећеног, па је стога Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Биљане Десница-Петровић, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић